

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθές Παινητών ἀριθ. 9.

Α! συνδρομαί αποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ταίς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνα, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΠΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) *Οὐίλλη Κόλλινς*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπάρδοῦ,
(συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ βούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταί ἐγγράφονται εἰς τὰ
« Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ
πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα
εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς
πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφη-
μερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς
ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΗ'

Ὀλίγας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σχ-
μουῦλ στιγμάς, ὁ δικηγόρος κύριος Γλα-
βῶν εἰσήγετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνα-
κριτοῦ.

Ὁ κύριος Γλαβῶν ἦτο γέρον, ἑβδομη-
κοντούτης τὴν ἡλικίαν, ἐπιβλητικὸς καὶ
σεβάσμιος· ἄπαντες ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐ-
σέβοντο τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός
του καὶ τὸ ὕψος τῆς εὐφυΐας του.

Ὁ κύριος Θουριε παρατηρήσας αὐτόν,
ἔσπευσε καὶ τὸν ὑπεδέχθη μετὰ σεβασμοῦ.

— Γνωρίζετε ἀναμφιβόλως, ἀγαπητέ
μοι κύριε, τῷ εἶπε, διὰ ποίαν λυπηρὰν
ὑπόθεσιν σὰς παρεκάλεσα νὰ διέλθητε
τοῦ γραφείου μου.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ δικηγόρος
Γλαβῶν, καὶ με βλέπετε ἀκόμη ὑπὸ τὴν
ἐντύπωσιν τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν
ἤσθάνθη. Χθὲς μόλις, ἕκ τινος ἐφημερί-
δος, ἔμαθον τὴν δολοφονίαν. Δὲν ὑπῆρχε
ἀμφιβολία· ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀτυχοῦς
ἐκείνης γυναίκος, ἣτις με εἶχεν συμβου-
λευθῆ πολλὰκις περὶ τῶν ὑποθέσεών της

καὶ μοι ἐνεπιστεύθη ἡμέραν τινὰ τὸν υἱόν
της. Ὁρῶν τὸ τραγικὸν τοῦτο τέλος,
ἀνελογίσθην πάραυτα τὴν ἀπελπισίαν τοῦ
δυστυχοῦς ἐκείνου τέκνου καὶ ἔσπευσα εἰς
τὴν κατοικίαν του. . . Καθ' ὁδὸν ἔλεγον
κατ' ἑμαυτόν: ἡ συγκίνησις καὶ ἡ μεγάλ-
η αὐτῆ ὁδῶν θὰ παραγάγῃ ἀναμφι-
βόλως σωτήριον ἀποτέλεσμα, θὰ τὸν ἀπο-
σάσωσιν ἐκ τῆς ὀλεθρίας ὁδοῦ, εἰς τὴν
ὁποίαν κυλίσται, καὶ εἶνε καθῆκόν μου
νὰ τὸν βοηθήσω εἰς τοῦτο. . . Φθάνω εἰς
τὴν κατοικίαν του, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ.
Ἐρωτῶ τὸν θυρωρόν, καὶ μοι λέγει ὅτι
δὲν γνωρίζει τίποτε.

— Δὲν ἦτο θυρωρός, ἀλλ' ἀστυνομικὸς
κλητῆρ.

— Τὸ ἠννόησα ἀκολούθως. Ἐπανῆλ-
θον εἰς τὴν οἰκίαν μου με τὴν πρόθεσιν νὰ
ἐπιστρέψω τὴν ἐπαύριον. . . Ἐμποδίσθη
ὁμως, καὶ σήμερον τὸ πρῶν, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐξηρχόμην, φαντασθῆτε τὴν ἐκπλη-
ξίν μου, ὅτε ἔμαθον ὅτι τὸ συλληφθὲν
πρόσωπον ἦτο ἀκριβῶς αὐτός. . . ὁ υἱός
της. . . μητροκτόνος. . . εἶνε δυνατόν;

— Δυστυχῶς ναί, εἶπεν ὁ ἀνακριτής.

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, εἶπεν ὁ κύ-
ριος Γλαβῶν, νὰ ἐξετάσω τί προκύπτει ἐκ
τῆς ἀνακρίσεως· ἐν τούτοις, ἐπιτρέψατέ
μοι νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν: ἐ-
χρειάσθητε ἀναμφιβόλως σοβαρὰ αἰτία,
ὅπως συλλάβητε καὶ μάλιστα ὑποπτευ-
θῆτε τὸν νέον αὐτόν, ἀλλὰ τέλος πάντων,
συνελλέξατε καὶ θετικὰς καὶ ψηλαφητάς,
οὕτως εἰπεῖν, ἀποδείξεις, ἐκείνας, αἰτινες
ἀποδεικνύουσιν ἀναμφισβήτητον τὴν ἐνο-
χὴν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ;

— Ναί, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, καὶ δι' ἐμὲ
ἡ ἐνοχὴ τοῦ νέου αὐτοῦ εἶνε ἀναμφισβή-
τητος. Κρίνατε καὶ ὑμεῖς αὐτός.

Κυριολεκτικῶς δὲ ἀνέπτυξε τὰς ἀπο-
δείξεις, αἰτινες ἐχρησίμευον ὡς βάσις τῆς
κατηγορίας. Ὁ γέρον δικηγόρος τὸν ἤ-
κουε σοβαρῶς.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ κύριος Θου-
ριε, ὑπάρχουσιν ἀκόμη σκοτεινὰ τινὰ μέ-
ρη, λεπτομέρειαι τινὲς ἀσαφεῖς, ἀλλ' αὐ-
ταί εἶνε δευτερεύουσαι. Ἄλλως τε, θὰ

σαφηνισθοῦν, ὡς συμβαίνει πάντοτε, κατὰ
τὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν κλητῆρ τις
εἰσελθὼν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν
σημείωσιν τινὰ· ἦτο δελτίον τῆς ὑγείας
τῆς Μαριέττας. « Ἡ βελτιώσις ἐξηκολού-
θει· ὁ πυρετὸς κατέπιπτε κατὰ μικρὸν· τὸ
παραλήρημα εἶχε σχεδὸν ἐκλίπει. ἀντ' αὐ-
τοῦ δὲ ἐπῆλθε νάρκωσις, ἣτις εἶνε καλὸς
οἰωνός ».

Τὸ δελτίον τοῦτο εὐηρέστησε μεγάλως
τὸν κύριον Θουριε.

— Ἰδού, εἶπε, παρουσιάζων αὐτὸ εἰς
τὸν κύριον Γλαβῶν, μοι ἀναγγέλλουσιν
ὅτι ἡ ὑγεία τῆς ὑπηρετρίδας βελτιοῦται
καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ συνέλθῃ καὶ θὰ
δυνηθῆ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἦδη, ἡ ἐντύπωσις
τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησεν ἡ θέα
τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, σημαίνει ὅτι ἀνε-
γνώρισεν αὐτὸν ὡς τὸν δολοφόνον τῆς κυ-
ρίας της· ἀλλ' ἐὰν συνελθοῦσα τὸν ἀνα-
γνωρίσῃ καὶ τὸν ὀνομάσῃ, ὁποῖα ἀμφι-
βολία θὰ μείνῃ τότε;

Ὁ κύριος Γλαβῶν δὲν ἀπεκρίθη. Ἐ-
φάνετο ἔμφροντις.

— Μήπως ὁ δυστυχὴς αὐτός, εἶπε,
κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ παραφροσύνης;

— Παραφροσύνης; εἶπεν ὁ κύριος Θου-
ριε μειδιῶν. Ναί, γνωρίζω ὅτι ἱατρικὴ
τις ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας εἶνε τὸ εὐνοού-
μενον θέμα, δημοσιεύει τοῦτο σήμερον.
Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἴδῃτε τὸν νέον αὐτόν, νὰ
τὸν ἀκούσῃτε συζητοῦντα καὶ ὑπερασπι-
ζόμενον ἐκυτόν. Βεβαίως, ἡ διάνοιά του
εἶνε διαυγεστάτη.

Μετὰ τοῦτο ὁ κύριος Θουριε ἠρώτησε
τὸν δικηγόρον τί ἐγίνωσκε περὶ τῆς κυ-
ρίας Δαλισιέ καὶ τοῦ υἱοῦ της.

— Πρὸ εἰκοσιδύο ἢ εἰκοσιτριῶν ἐτῶν,
εἶπεν ὁ κύριος Γλαβῶν, εἶδον τὸ πρῶτον
τὴν κυρίαν Δαλισιέ. Ἐσπέραν τινὰ, ἐπα-
νελθὼν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, εὗρον νεαρὰν
τινα γυναῖκα, ἣτις με ἐπερίμενε. Ἦτο
ὠχρὰ καὶ ἐφάνετο πάσχουσα· ἦν ἡ κυ-
ρία Δαλισιέ. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν κατῴκει
εἰς Παρισίους, ἀφιχθεῖσα ἐκ τῆς Γρενόβλης,
ὅπου εἰς συγγενῆς της ἐξήσκησεν ἐπὶ δώ-

δεκα ἔτη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνηγόρησα ἄλλοτε, μοὶ τὴν συνίστα. Πράγματι, ἀνεμνήσθην τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκ τῶν ἐντιμωτέρων. Μοὶ διηγήθη τὰς δυστυχίας τῆς ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ δὲ σύζυγός τῆς, ὑπάλληλος καταστήματός τινος, ἦτο χαρτοπαίκτης καὶ κατάχρεως. Μετ' ὀλίγον, ὅπως διαφύγη τὰς καταδιώξεις τῶν δανειστῶν του, εἶχε φύγη ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν καὶ τὸ διετὲς τέκνον του... Κατέφυγεν εἰς τινὰς συγγενεῖς καὶ ἀφωσιμένους φίλους, καὶ συνομολογήσασα δάνεια, ἐπλήρωσε μέρος τῶν μᾶλλον κατεπειγόντων χρεῶν. Ἦδη ἐπρόκειτο νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν περιουσίαν τῆς, ἥτις παρουσάζει ἀνωμαλίας τινάς...

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητέ μου κύριε, διέκοψεν ὁ ἀνακριτὴς ἡ κυρία Δαλισιέ δὲν σὰς εἶπε λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ συζύγου τῆς;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Διότι, ἐν γένει, δὲν φεύγει τις ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ καταδιώξεις καθαρῶς πολιτικὰς; καὶ ἂν ἡ κυρία Δαλισιέ ἐπλήρωσε κατὰ προτίμησιν χρεὴν τινά, φαίνεται ὅτι ταῦτα ἦσαν κἄπως ἐνοχοποιητικὰ.

— Πιθανόν, ἀλλὰ δὲν ἐζήτησα τοῦτο, διότι ἦτο ἀδιάφορον διὰ τὴν συμβουλήν, ἡ ὁποία μοὶ ἐζητεῖτο. Ἦσυχολήθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἄπασαι αἱ ὑποχρεώσεις τῆς κυρίας Δαλισιέ (ὑποχρεώσεις ὅλως ἄτακτοι, διότι οὔτε ἐντολὴν εἶχεν, οὔτε ἐκχώρησιν περιουσίας) ἐξεπληρώθησαν, ὑπελήφθησαν δὲ εἰκοσιπέντε περίπου χιλιάδες φράγκων, τῶν ὁποίων τὸ εἰσόδημα, ἐνούμενον μετὰ τοῦ καρποῦ τῆς ἐργασίας τῆς, ὥφειλε νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς συντήρησίν τῆς καὶ ἀνατροφήν τοῦ τέκνου τῆς: τοῦτο ἤρκεσε τῷ ὄντι χάρις εἰς τὰς οἰκονομίας τῆς. Μετὰ δέκα ἢ δώδεκα ἔτη ὁ πατήρ τῆς, ὅστις δὲν τῇ συνεχώρησε... τί;... ὅτι ἦτο δυστυχὴς ἀναμφιβόλως... ἀπέθανεν. Ἡ κληρονομία αὕτη τὴν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς στενοχωρίας καὶ τὴν καθίστα πλουσίαν. Μέλλουσα ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Γρενόβλην ἦλθε νὰ με συμβουλευθῇ περὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν δικαιομάτων τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἐπίσης ἀποθάνει πρὸ τινῶν ἐτῶν, αὐτὴ δὲ δὲν ἦτο πλέον ἢ ἰδίᾳ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀπελπισίαν διεδέχθησαν ἡρεμὸς καὶ ὑπερήφανος ἡσυχία. Ἐφαίνετο οἶονε καυχωμένη ὅτι ἀξιοπρεπῶς ὑπέστη τὴν πενίαν καὶ ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον τῆς. Εἰς τὴν ἀπομόνωσιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ συγγενεῖς τῆς τὴν κατεδίκαναν, εἶχε δημιουργήσῃ νέον κόσμον καὶ οὗτος ἦτο τὸ τέκνον τῆς, τὸ ὠραῖον δεκατετραετὲς παιδίον, σοβαρόν, καθὼς ὅλα τὰ παιδιά τὰ ἀνατραφέντα ἐν τῇ δυστυχίᾳ, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτῆς ὅπως μοὶ τὸ δεῖξῃ. Ἦτο ὁ στολισμὸς τῆς, ἡ ὑπερηφάνειά τῆς. Καὶ πόσον ἠγαπῶντο! Καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ γείνη μητροκτόνος!

— Κύριε Γλαβών, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, τὸ στάδιον ἀμφοτέρων εἶνε ἤδη μακρόν,

καὶ εἶδομεν πολλάκις πράγματα ἐπίσης λυπηρὰ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω... τέλος, πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἦλθον παρ' ἐμοί. Ὁ νέος ἐπεράτωσε τὰς νομίμους του σπουδὰς, καὶ ἔμελλε νὰ γείνη δικηγόρος: μετὰ πικρεκάλει νὰ τὸν προσλάβω ὡς γραμματέα μου. Ἦσθ' ἀνετο, ἔλεγεν, ἀκαταμάχτητον κλίσιν πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ ὠμίλει περὶ αὐτοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' ἀνευ πεποιθήσεως. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ μεγάλη αὐτοῦ φιλοδοξία ἦτο πρὸ πάντων ν' ἀφήσῃ τὸ Βατικιὸν καὶ κατοικήσῃ εἰς Παρισίους, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχεν ἤδη ἐνοικίαιε κατοικίαν εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν. Παρεδέχθη. Δὲν ἐβράδυνα νὰ πισθῶ ὅτι τὸν ἔκρινε καλῶς: εἰργάζετο μετὰ ραθυμίας καὶ ἀνευ ζήλου. Προσεπάθησα νὰ ἐξεγείρω τὴν φιλαυτίαν του, νὰ τῷ ὑποδείξω τοὺς ρητορικοὺς θριάμβους: οὐδὲν ὅμως κατώρθωσα, καὶ τέλος ἔπαυσε νὰ φοιτᾷ τακτικῶς. Κατέστησα τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν μητέρα του, ἀμφοτέροι δὲ τῷ ἐκάμαμεν παρατηρήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐφάνη ὅχι ὀλίγον συγκινηθεῖς. Τέλος, πρῶϊαν τινά, μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐγκατέλιπεν ἐντελῶς τὸ δικαστήριον, καὶ, παρὰ τὰς προσπάθειάς μου ὅπως τὸν κρατήσω, ἐξῆλθε καὶ δὲν τὸν ἐπανείδον πλέον. Ἦδυνήθη νὰ τὸν ἐκτιμήσω. Ἦτο φύσις κακὴ, διεφθαρμένη; ὅχι: ἀλλ' ὑπεχώρει εἰς τὰς παραφορὰς τῆς νεότητος, εἰς τὸ δέλεαρ τῆς ἡδονῆς. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀνατροφή του, τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς του ἔπρεπε νὰ τὸν διαφυλάξουσιν. Ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου, ὁποῖαι λυπηραὶ ἐπιρροαί, ὁποῖαι παροτρύνσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε πολὺ δυσχερὲς ν' ἀντιστασθῇ εἰς νεανίας! Ποῖος λοιπὸν θὰ τὸν ἐνίσχυνε εἰς τὰς αὐστηρὰς ἰδέας τῆς ἐργασίας, τοῦ καθήκοντος, τῆς θυσίας; Οἱ περὶ αὐτὸν τὸν ἐμπαιζοῦσιν, εἶνε παίγνιον!... Πρέπει νὰ ζήσῃ εὐθυμὸς, νὰ ἀσπασθῇ εἰς τρέλλας χρήματα ἀκόπως ἀποκτηθέντα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ τὰ χρήματα τῶν ἄλλων... Ἰδοὺ ἡ φρόνησις, ὁ σκοπὸς τοῦ βίου!... τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς τάξεις, εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα.

— Ὅχι γενικῶς, καὶ τὸ γνωρίζετε καλῶς, κύριε Γλαβών.

— Ναί, εἶμαι ὑπερβολικὸς καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπεν ὁ δικηγόρος ὑποκλινόμενος. Ἄλλως τε, πρὸς τί ἡ λυπηρὰ αὕτη ἐπίκρισις; Ἴσως δὲν ἐχρειάζετο τόσον ὅπως ἀποπλανηθῇ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος... Δύο ἢ τρεῖς προσκλήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἔπεμψεν εἰς τῶν πλουσιωτέρων πελατῶν μου, ὁ κύριος Σουσα, ὑπῆρξαν ὀλέθρια, διότι ἐπανήροχος ἐκεῖθεν ἔκθαμβος, πλήρης γοητείας. Ὀκνηροὶ τινες νέοι, μετὰ τῶν ὁποίων συνεδέθη, τὸν ἐμύησαν τὸν ἄτακτον αὐτῶν βίον. Ἐκτοτε τετέλεσται... Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐξήγει καὶ ἐδικαιολόγει τὴν διαγωγὴν του οὕτω: ἘΧάρις εἰς τὰς σχέσεις του, εἰς τὰς πιστώσεις τῶν φίλων του

θὰ ἐδημιούργει μετ' ὀλίγον λαμπρὸν στάδιον... Ἡ μήτηρ του τὸν ἐπίστευσε πρὸς στιγμὴν καὶ τὸν ἐδικαιολόγησε... δυστυχὴς μήτηρ! Ἡ ἀπάτη ὑπῆρξε βραχεῖα... Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν σώσωμεν; Ἐπρεπε νὰ ἀφήσωμεν νὰ παρέλθῃ ἡ πρώτη ὁρμή, νὰ περιμείνωμεν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἀπέκαμμεν ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ, καθ' ἣν θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξκκολληθῆσθαι οὕτω ζῶν — καὶ τοῦτο θὰ συνέβαινε, καθ' ἣν ἡμέραν οἱ ἄθλιοι τοκογλύφοι θὰ ἔπαυον νὰ τῷ παρέχουν χρήματα. Ὑπεχρέωσα τὴν μητέρα του νὰ μὴ πληρῶναι τὰ χρεὴν του: φεῦ! ποσάκις ἐκάμφθη! Τέλος, ἐσχάτως δὲν εὑρίσκε πλέον νὰ δανείζεται. Ἦτο ἀνευ χρημάτων, καὶ κατεδιώκετο ὑπὸ τῶν δανειστῶν του.

— Εἶνε ἀληθές, καὶ γνωρίζετε τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἡ δολοφονία; ὅχι: δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διέπραξε τὴν φοβεράν αὐτὴν δολοφονίαν, καὶ ὅσῳ μᾶλλον συλλογίζομαι τοῦτο, τόσῳ περισσώτερον πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν. Τὸ γνωρίζω ἔχετε τεκμήρια, ὕλικὰς ἐνδείξεις, ἀλλὰ δὲν θὰ με πείσουν αἱ ἠθικαὶ ἀποδείξεις ἐλλείπουσι. Θὰ παρεδεδεχόμεν πᾶν ἄλλο ἔγκλημα ἐκ μέρους τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, ἀλλ' ὅχι αὐτό. Τὸν ἐπανείδον κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη, εἰς διαφόρους ἐποχὰς: πολλαὶ ἀρεταὶ του ἐξέλειπον βαθμηδόν, ἀλλὰ τὸ υἱκὸν αἶσθημα ὑφίστατο. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ἦτο ζωρρότερον καὶ προσφιλέστερον ἢ ἄλλοτε. Αἱ συμβουλαί, αἱ ἐπιπλήξεις, ἐλάχιστον τὸν συνεκίνουν, ἔπρεπε ὅμως νὰ τοῦ ὀμιλήσετε περὶ τῆς μητρὸς του ὅπως συγκινηθῇ. Ἦτο ἀπληπισμένος, διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν τῇ ἐπροξένει καὶ τὸν εἶδον χύνοντα δάκρυα: ὑπέσχετο νὰ ἐπανορθώσῃ τάχιιστα τὰ σφάλματά του. Τὸ ρεῦμα ἦτο ἰσχυρότερον καὶ τὸν παρέσυρεν ἐκ νέου, ἀλλὰ βεβαίῳ ὅτι ἦτο εἰλικρινής. Ὅχι, ἀκόμη μίαν φορὰν, δὲν ἐδολοφόνησε τὴν μητέρα του, ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπότης εἶνε αἰνίγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀπελπισθῶμεν ὅτι θὰ λύσωμεν.

ΚΘ'

Ἡ κατάθεσις αὕτη, καίτοι οὐδὲν νεώτερον περιεῖχε, κερήγαγε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀνακριτὴν. Ὁ κύριος Θουριε τὴν συνέκρινε πρὸς τὴν τοῦ Σαμουὴλ Ριχάρ.

Οὕτως, οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι, τοσαῦτον διάφοροι τὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ πεποικισμένοι ἀμφοτέροι διὰ τοσαύτης ὀξυνοίας, συνεφώνουν ὅτι ὁ Λαυρεντίος ἦτο θύμα δικαστικῆς πλάνης. Ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ εἶνε ἀθῶος παρὰ τὰς ἐπισωρευθῆσας κατ' αὐτοῦ ἀποδείξεις;

Δουρὰλ, ζαχαροπλάστης, κατὰ τὴν ὁδὸν Π. Πρὸ ἐπτὰ ἕως ὀκτῶ ἡμερῶν τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ τέκνα μου ἦτο ἄρρωστον: ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου τὸ περιποιούμεθα ἀλληλοδιαδόχως, τὴν νύκτα ἐκείνην (ἐννέα πρὸς τὰς δέκα) τὸ ἐφύλαττα ἐγὼ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον

τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη. Ἐπειδὴ δὲ εἶχα δυνατὸν ποιοκέφαλον, καὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἔκαμνε ὑπερβολικὴ ζέστη, ἐπήγα σιγαῖα, ἤνοιξα τὸ παράθυρον, εἰς τὸ ὅποιον ἐστηρίχθην διὰ νὰ ἀναπνεύσω. Κατοικοῦμεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, καὶ ὁ δρόμος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἔρημος· θὰ ἦτο δέκα λεπτὰ ἢ ἔν τετάρτον τοῦ ἡμῶν ἐκεῖ, ὅταν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου Καρδινέ, ἀκούω βήματα κατεσπευσμένα, τὰ ὅποια ἐπλησίαζαν. Ἐσκυψά διὰ νὰ ἴδω καὶ παρατήρησα δύο ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος μου βιαστικῶς· ὁ ἕνας ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἐφαίνετο εὐτραφής, ὁ ἄλλος, μικρότερος, ἐδυσκολεύετο ν' ἀκολουθῆ τὸν σύντροφόν του· ἔξαφνα ὁ μικρὸς ἐσταμάτησε καὶ ἤγγισε τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου. Ἦσαν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου καὶ ὅσφ χαμηλοφῶνας καὶ ἂν ὠμίλου τοὺς ἤκουσα. — Τί τρέχει, εἶπεν ὁ ὑψηλός; — Ἦ περιπολία ἔρχεται. Ἠκροάσθησαν. Πραγματικῶς ἤκούοντο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πλατείας τὰ βήματα τῆς περιπολίας. Τὰ βήματα μετ' ὀλίγον δὲν ἤκούοντο. — « Ἄς τὸ στρίψωμε, εἶπεν ὁ ὑψηλός, πάω νὰ ξεφορτωθῶ τὰ ρούχά μου. — Εἶνε ἠματωμένο τὸ δερμάτι. — Θαρρῶ. » Ἦρχισαν νὰ τρέχουν καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς ἔχασα.

Ἐρ. — Ποία ὥρα ἦτο;

Ἀπ. — Μία καὶ μιτῆ σχεδόν.

Ἐρ. — Δὲν ἠδυνήθητε νὰ διακρίνετε τὰ χαρακτηριστικὰ των;

Ἀπ. — Ὅχι, κύριε, δὲν ἐσταμάτησαν παρὰ μία στιγμὴν, καὶ ἔπειτα ἦτο σκότος.

Ἐρ. — Τοῦλάχιστον παρατήρησατε τὴν ἐνδυμασίαν των;

Ἀπ. — Ὀλίγον. Καὶ οἱ δύο ἐφοροῦσαν σουρτοῦκον κομβωμένον· ὁ ὑψηλότερος ἐφόρει καπέλλο χαμηλό· ὁ ἄλλος κασκέτο καὶ νομίζω ὅτι ἐκράτει καὶ ράβδον.

Ἐρ. — Θὰ τοὺς ἐγνώριζες ἀπὸ τὴν φωνήν;

Ἀπ. — Ἴσως... ἂν καὶ... Καταλαμβάνετε, ὀμιλοῦσαν χαμηλοφῶνας.

Τῆ διαταγῆ τοῦ κυρίου Θουριέ, ὁ Λαυρεντίος μετὰ δέκα λεπτὰ εἰσήγετο εἰς τὸ γραφεῖον ὅπως ἔλθῃ εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν μάρτυρα. Ἄμα ἐνεφανίσθη, ὁ κύριος Θουριέ ἔσπευσε μετ' ὀρμὴν πρὸς αὐτόν, τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν γωνίαν καὶ τῷ ἀπηύθυνε χαμηλοφῶνας παρατήρησιν τινα.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Λαυρεντίος καταβιάζων ἐξ ἐνστίκτου τὴν φωνήν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ στρεφόμενος πρὸς τὸν μάρτυρα.

Οὗτος ἤνοιξε μεγάλους ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἀβεβαιότητος.

— Βέβαια, εἶπε, τέλος... σχεδὸν εἶνε ἡ ἰδία, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ βεβαιώσω.

Παρέβαλλον τοῦ Λαυρεντίου τὰ ἐνδύματα, ἄτινα ἐφόρει τὴν ἐσπέραν τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην. Ὁ κύριος Δουρῶλ τὸν ἐξήτασε προσεκτικὸς ὑπὸ τὰ ἐνδύματα ταῦτα.

— Ναί, εἶπεν, ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δύο εἶχε ὁμοίαν ἐνδυμασίαν. Ἐχει τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὸ αὐτὸ βῆμα. Ἐν τούτοις, προσέθηκε, δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω.

Ὁ Λαυρεντίος ἔμεινε ἀπαθής. Ὁ ἀνα-

κριτής, ὅστις ἀδικόπως τὸν παρετήρει, τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος.

Ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἰδοῦ, ὅτι τώρα ἔχω καὶ συνένοχον, εἶπεν ὁ Λαυρεντίος ὑψῶν τοὺς ὤμους, καὶ ὀμιλῶ καὶ κορακιστικά.

Αὕτη ἦτο ἡ μόνη παρατήρησις, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνευσεν ἡ κατάθεσις τοῦ κυρίου Δουρῶλ.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς θάλαμος, ὅστις συνέιχετο μετὰ τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐπληροῦτο ἀρχαίων φίλων καὶ γνωρίμων τοῦ Λαυρεντίου. Ἐφθάνον ὁ μὲν μετὰ τὸν δέ, σοβαρὸν καὶ σκυθρωπὸν ἔχοντες τὸ ὄφθαλμὸν, ὡς ἄνθρωποι προσκληθέντες εἰς κηδεῖαν· λόγοι δὲ τινες κατάλληλοι εἰς τὴν περίστασιν ἀντηλλάσσοντο χαμηλοφῶνας.

Εἰς μόνος, ὁ Ἐμερὺ Σουσα, διετήρει τὴν συνήθη του εὐθυμίαν.

— Εἶνε θελκτικὴ, καὶ αὐτοσχέδιος, ἡ μικρὰ αὐτῆ συναναστροφή· θὰ συγχαρῶ τὸν ἀνακριτὴν. Δυνάμεθα νὰ ἀποκαλώμεθα, *Ἐγκληματικὴ Ἀέσχη*. Ἡ Θέμις ὑποδέχεται! ἀλλὰ φειδωλεύεται ἡ γραῖα, καὶ τὰ ἀναφυκτικὰ εἶνε σπάνια. Ἦθελα νὰ ἔβλεπα τοῦλάχιστον μερικὰ δείγματα τοῦ ὠραίου φύλου.

Αἱ ἀστείότητες αὗται οὐδὲν ἀποτελέσμα εἶχον.

Ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ προσεκάλεσε τὸν πατέρα Σουσα.

— Τὰ παιγνίδια ἀρχίζου, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, ὁ μπαμπὰς τὰ ἐγκαινιάζει.

Ὁ Σουσα ἐπλεξε τὸν πανηγυρικὸν τοῦ Λαυρεντίου εἰς τὸν ἀνακριτὴν, διηγηθεὶς πῶς τὸν εἶχε συναντήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ δικηγόρου Γλαβῶν, τὰς προσκλησεις καὶ τὴν συμπαθῆ ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμνε εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ τῆς ὁποίας ἐκρίνετο ἄξιος, ἕνεκα τῶν χαρίτων του καὶ τῆς εὐπροσηγορίας του· τέλος δὲ τὴν στενὴν σχέσιν, ἣτις ἀνεπτύχθη μεταξύ των. Διὰ τὴν σχέσιν ταύτην μετενόει πικρὰ σήμερον· καταλήξας δὲ παρεκάλεσε τὸν ἀνακριτὴν ἵνα μὴ ἀναμίξη τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του καὶ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν δίκην.

Ὁ Ἐμερὺ, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα του, προσηνέχθη ἀπρεπέστερον τούτου. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ φωνὴ του καὶ οἱ τρόποι του ἀπήρεσαν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις τῷ ὑπέμνησε τὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην ὀφειλόμενον σεβασμὸν. Τέλος δὲ, ὅπως δῶση ἄξιαν τιμὰ εἰς τὴν ὄλως ἄσημον κατάθεσιν του, ἐπελήφθη τοῦ εὐνοουμένου αὐτοῦ θύματος, παριστῶν τὸν Λαυρεντίον ὡς ἄνθρωπον *χαρακτῆρος*.

— Ἐξέλθετε! εἶπεν ὁ ἀνακριτής μετὰ φωνῆς καὶ χειρονομίας, αἵτινες δὲν ἀπεδέχοντο ἀπάντησιν.

Ὁ νεαρὸς ἀστείος, δὲν ἀφῆκε νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ διαταγὴ αὕτη. Ἐξελεθὼν τοῦ γραφείου εἶχε τὴν ὄψιν ὅλως συγκεχυμένην.

Ἡ κατάθεσις τοῦ κυρίου δὲ Βουρζὺ ἦν εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς προηγηθείσας. Ὁ κύριος δὲ Βουρζὺ ὠμίλησε

περὶ τοῦ Λαυρεντίου ἀπλοῦστατα καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ὡς ἤθελεν ὀμιλήσει πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς. Ἦτο ἀνώτερος τῆς ἀνάδρου μετανοίας καὶ τῆς λιποταξίας τοῦ Σουσα· ἂν ὁ Λαυρεντίος ἦτο ἔνοχος, εἰς τί τὸ τοιοῦτο θὰ ἔβλαπτε τὴν τιμὴν του ὡς εὐγενοῦς. Καὶ οὗτος ὅμως ἐπίστευεν ὅτι ὁ Λαυρεντίος ὑπωπτεύετο ἀδίκως· καὶ ὑπέδειξε δύο ἢ τρεῖς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ Λαυρεντίος ἀπέδειξε καρδίαν καὶ ἀληθῆ εὐγένειαν αἰσθημάτων.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ἐνεφανίσθη μετὰ τὸν κύριον δὲ Βουρζὺ τῆς καταθέσεως αὐτοῦ διδομεν μικρὸν ἀπόσπασμα.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ προσέθηκε ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας, αἵτινες προηγήθησαν τῆς ἐνάτης Ἰουλίου, ὁ Λαυρεντίος δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἀνήσυχος, οὔτε ἀπασχολημένος.

Ἐρ. — Ποῦ τὸν συνηντήσατε;

Ἀπ. — Μίαν φορὰν εἰς τοῦ κυρίου Σουσα, καὶ ἑτέραν εἰς τοῦ κυρίου Ὀρνίλ... Ἄ! ἐλησμόνησα νομίζω ὅτι τὸν εἶδα τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Θουριέ, τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν διεπράχθη τὸ κακούργημα; ποῦ;... κατὰ ποίαν ὥραν;... δὲν μοι εἶπετε τοῦτο.

— Ἴσως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ, διότι δὲν εἶμαι βέβαιος. Ὁπωσδήποτε τὴν ἐνάτην εἶχον μεταβῆ εἰς συγγενοῦς μου τινὸς εἰς τὰ Ἡλύσια, ὅπως διέλθω τὴν ἐσπέραν καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐφ' ἀμαξίας, ὅτε παρετήρησα ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν ἄνθρωπον, ὅστις περιεπάτει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἐνόμισα ὅτι ἀνεγνώρισα τὸν κύριον Δαλιερί, ἀλλὰ καταλαμβάνετε ὅτι μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ βεβαιώσω... Ἴσως ἠπατήθη· ἐπειδὴ τὸν ἐπερίμενα τὴν ἡμέραν καὶ ἤμουν ὀργισμένος ἐναντίον του...

— Ποία ὥρα ἦτο;

— Μία ὥρα καὶ δέκα, μία ὥρα καὶ τέταρτον, περίπου. Εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς λεπτομερείας αὐτῆς.

Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς καταθέσεως τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ περιέπλεξε τὸν κύριον Θουριέ. Ἄν ἡ συνάντησις αὕτη ἦτο ἀληθής, ἔν ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Λαυρεντίου ἀπεδεικνύετο ἀπὸ ἔτι ἀληθές, καὶ τοῦτο ἦτο ὑψίστης σπουδαιότητος, διότι κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἠδύνατο νὰ διαπράξη τὸ κακούργημα;...

Ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ἀπεσπάσθη ὑπό τινας κλητῆρος, ὅστις τῷ ἐνεχείρισε γραμματίον, ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσῃ.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος μετὰ σπουδῆς.

Τῷ ἀνήγγελλον ὅτι ἡ Μαριέττα συνήλθε καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῆ εἰς ἀνάκρισιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΝΖ'

— Τρεῖς ἄνδρες καὶ δύο γυναῖκες, ἐπά-
νελανθεν ὁ κύριος Λεκόκ τὰ χαρακτηρι-
στικά των ;

— Εἶνε ἓνας κύριος καὶ μιὰ κυρία,
ἀπεκρίθη ὁ κλητῆρ. Οἱ ἄλλοι 'μοιάζουν
'σάν τοῦ μυλωνᾶ, τῆς γυναϊκάς του καὶ
τοῦ δούλου του.

— Δὲν σέ εἶδαν ὅταν ἐμβῆκαν ;

— Ὅπως διόλου, ἀρχηγέ. Ἦμουν πλα-
γιασμένος μὲ τὴν κοιλιὰ μέσα 'στὰ λά-
χανα. Ἐέρω τὴν τέχνην μου.

— Καὶ ὁ σύντροφός σου ;

— Ἐκρύφθηκε μέσα στὸν μύλον, 'πίσω
ἀπὸ ταῖς μυλόπετραις. Ὡ! ἡ παγίδα
εἶνε καλὰ στημένη.

— Καλὰ. Πήγαινε νὰ φυλάξης, καὶ
σύριξε ἂν ἰδῆς κανένα νὰ 'βγῆ ἀπὸ τὸ
'σπίτι τοῦ Ἀγγλου.

Ὁ κλητῆρ ἔστρεψε τὰ νῶτα, καὶ ἐγέ-
νετο ἄφαντος ἐντὸς τῆς ὀμίχλης.

Ὁ κύριος Λεκόκ ἐπανῆλθεν ἐσπευσμέ-
νως πρὸς τὸν ἱερέα, ὅστις παρίστατο μετὰ
προφανοῦς ἐκπλήξεως μάρτυς τῶν κινή-
σεων τούτων.

— Δέσποτα, εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς
συγκεκριμένης, σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἀπο-
δώσετε τὸ παιδί μου.

— Ἐγώ; ἐφέλλισεν ὁ ἀγαθὸς κληρι-
κός, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ . . .

— Ἦμπορεῖτε νὰ κάμετε τὰ πάντα . . .
καὶ θέλω νὰ τὰ γνωρίζετε ὅλα . . . Ζητῶ
τὸν δολοφόνον τῆς γυναϊκῆς, τὴν ὁποίαν
ἐφόνευσαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ . . . .
Οἱ ἄνδρες αὐτοί, οἱ ὅποιοι μὲ συνοδεύουν,
εἶνε ἄστυνομικοὶ κλητῆρες.

Ὁ ἱερεὺς ἐταράχθη.

Ἀναμφιβόλως ἀπετροπιάζετο νὰ συμ-
πράξῃ μετὰ τῆς ἀστυνομίας.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀκούσατέ με μέχρι
τέλους, ἐπανάλαθεν ὁ κύριος Λεκόκ. Ἐγώ,
ὁ ὅποιος σὰς ὀμιλῶ, εἶμαι πατήρ. Ὁ υἱός
μου θὰ ἀποθάνῃ ἀδίκως. Πρὸ τεσσάρων
μηνῶν ἐργάζομαι νὰ τὸν σώσω . . . ἤκου-
σαν τὰς παρακλήσεις μου . . . ἔδωκαν
εἰς τὴν διάθεσίν μου βοηθούς . . . καὶ ὁ
Θεὸς ἠδύοκῆτε ν' ἀνακαλύψω τέλος τὸν
ἀληθῆ ἔνοχον. Ἄν δὲν σὰς συναντοῦσα,
θὰ ἔχανα πᾶσαν ἐλπίδα . . . διότι αὔριον
τὸ πρῶν ἢ κεραλὴ τοῦ καταδικίου θὰ
πέσῃ . . .

— Αὔριον τὸ πρῶν ! . . .

— Ναί, καὶ διὰ νὰ μοῦ χορηγήσουν
ἀναβολήν, πρέπει νὰ παραδώσω τὴν νύ-
κτα αὐτὴν εἰς τὴν δικαιοσύνην ὅλους αὐ-
τούς τοὺς κακούργους . . . τοὺς Ἀγγλους
καὶ τοὺς μυλωνάδες . . . Πρέπει πρὸ
πάντων νὰ παρουσιάσω τὸν βωβόν . . .

Οἱ δολοφόνου θὰ συλληφθοῦν, ἀφοῦ εἶνε
ἐκεῖ . . . μέσα εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν,
τὴν ὁποίαν φυλάττουν αὐστηρῶς . . . καὶ
ὁ βωβὸς θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου . . . θὰ
μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν ἐξετάσω . . .

— Ὡ! μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ζητήσω
κάτι τι περισσότερο. Ἡ μαρτυρία μου θὰ
φανεῖ ὑποπτος, ἡ δὲ μαρτυρία τοῦ βωβοῦ
ἀνεπαρκής. Τὴν ἰδικὴν σὰς ὅμως δὲν θὰ
τὴν ἀπορρίψουν. Εἰσθε ἱερεῖς, γνωρίζετε
κάλλιστα τὸν τόπον αὐτόν . . .

— Πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐφημερεύω τοῦ . . .

— Γνωρίζετε τὸν ἄθλιον Δερμότ, τὴν
ἀξίαν αὐτοῦ σύντροφον, τὸν συνενοχόν του
Ἄτκενς, καὶ τοὺς μισθωτοὺς του κακούρ-
γου, τὸν μυλωνῶν καὶ τὴν γυναϊκά του
. . . θὰ καταρωθῶτε νὰ ὀμιλήσῃ ὁ βω-
βός. Θὰ βεβαιώσετε ὅτι δὲν παίζει κω-
μῆδισιν . . . θὰ σὰς πιστεύσουν, ἂν ὄχι
δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς
τὸ ἱερὸν ἀξίωμα σας . . . ζητῶ νὰ ἔλθετε
μαζύ μου.

— Εἰς Παρισίους; ἀνέκραξεν ἔντρομος
ὁ ἱερεὺς.

— Ναί, εἰς Παρισίους . . . ἀπόψε . . .
ἅμα βάλω εἰς τὸ χεῖρι τὸν βωβόν . . .

— Ἀλλὰ σκεφθῆτε λοιπόν, κύριε, ὅτι
πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἀπεμακρύνθη τὸ
κωδωνοστασίον τοῦ Μορσάν. . . ὅτι οἱ ἔνο-
ρῖται μοῦ ἔχουν τὴν ἀνάγκην μου.

— Ἐχει ἐπίσης τὴν ἀνάγκην σας ὁ
ἄθως, ὁ ὁποῖος μέλλει ν' ἀποθάνῃ. Δὲν
θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε . . . Δὲν ἤμπορεῖτε
νὰ ἀρνηθῆτε . . .

— Ἀλλὰ . . . ἡ τελευταία ἀμαξοστοι-
χία διέρχεται ἀπὸ τὸ Σαβινὺ εἰς τὰς ἐν-
νέα καὶ τέταρτον . . . καὶ ἐπεθύμουν
τούλάχιστον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Μορσάν,
διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἐπίτροπόν μου ὅτι
θὰ ἀπουσιάσω.

— Ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι διὰ τοῦτο. Εἰς
ἐκ τῶν κλητῆρων μου θὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν
εἰδοποιήσῃ ἅμα τελειώσωμεν ἐδῶ. Θὰ πε-
ριμένωμεν εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν γέφυραν τὸν
βωβόν, ἅμα δ' ἔλθῃ θὰ τοῦ ἐξηγήσετε τί
περιμένωμεν ἀπὸ αὐτόν, καὶ θὰ διατάξω
τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ συλλάβουν ἄσους
εὔρου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγλου . . .
Ἐπειτα ἀπὸ τριάκοντα λεπτὰ θὰ εἰμεθα
εἰς τὸ Σαβινὺ . . . καὶ τὸ μεσονύκτιον,
εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφα-
λείας . . . τὸ μεσονύκτιον, θὰ εἶνε ἀκόμη
καιρός . . . Προχωρήσατε, σεῖς αὐτοῦ,
ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ, ἀποτεινόμενος
πρὸς τοὺς κλητῆρας, ὅτινες ἴσταντο ὀλί-
γον ἀπωτέρω.

— Τὸ κυνήγι ἐμανδρώθη, εἶπεν αὐ-
τοῖς. Ὁ ἀριθμὸς ββ τοὺς εἶδεν ὅλους νὰ
'μποῦν εἰς τὴν μπαράκκν, καὶ φυλάττει
φρουρὰν διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ 'βγοῦν.
Εἶνε ἑπτὰ, πέντε ἄνδρες καὶ δύο γυναῖ-
κες, ἡ μία ὅμως ἀπ' αὐταῖς ἀξίζει γιὰ
ἓνα ἄνδρα. Ἀλλὰ σεῖς εἰσθε τρεῖς, καὶ
θὰ σὰς βοηθήσουν καὶ οἱ δύο σύντροφοί
σας. Ἄλλως τε, ὁ Ἀγγλος καὶ ὁ ὑπηρέ-
της του εἶνε ἀποθαρμένοι ἀπὸ τὸ μεθύσι,
μονάχα ὁ Τολβιάκ καὶ ὁ μυλωνᾶς ἴσως
θὰ ὑπερασπισθοῦν. Αἱ σφαῖραι τοῦ πολυ-

κρότου καὶ αἱ πληγαὶ τῆς μαχαίρας δὲν
σὰς προξενοῦν φόβον. Πρέπει νὰ τοὺς
συλλάβετε ζωντανούς καὶ ἡ ὑπόθεσις νὰ
τελειώσῃ ὀργήγορα. Πηγαίνετε!

Οἱ γενναῖοι ἄνδρες ἐβάδισαν, χωρὶς νὰ
προφέρωσι λέξιν, μετὰ τοῦ ψυχροῦ ἐκεί-
νου θάρρους, ὅπερ εἶνε σπανιώτερον τοῦ
θάρρους τῶν μαχῶν.

Ἐκαστος αὐτῶν ἐγίνωσκεν ὅτι μετέ-
βαινε νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἄ-
νευ ἐλπίδος ἀμοιβῆς, ἀνευ δόξης, ἵνα ἐκ-
τελέσῃ τὸ καθήκον του, οὐδεὶς δὲ τῶν ἀ-
φανῶν τούτων ἠρώων ἐδίστασε ποσῶς.

— Θὰ σὰς ἀνταμώσω μετ' ὀλίγον,
προσέθεσεν ἀπλῶς ὁ ἀρχηγός.

Μόλις οἱ ἄνδρες εἶχον ἀπομακρυνθῆ εἴ-
κοσι βήματα τῆς γεφύρας, ὅτε ὁ ἱερεὺς
εἶπε χαμηλῆ-τῆ φωνῆ :

— Νὰ ὁ βωβός.

Ὁ κύριος Λεκόκ ἐστράφη βιαίως καὶ
εἶδε μορφήν ἀνθρωπίνην κινουμένην ἐν τῇ
ὀμίχλῃ τοῦ λειμῶνος.

Ὁ δυστυχῆς νεανίας, ὃν ὁ Τολβιάκ
εἶχεν ἐνοχοποιήσει, ἐφαίνετο δισταζῶν νὰ
προχωρήσῃ.

Ὁ ἱερεὺς ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν τὸν ἔ-
λαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἔφερον ἐπὶ
τῆς γεφύρας.

Ὁ Λεκόκ ἐρήγησεν εὐρεθείς κατὰ πρό-
σωπον τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐκράτει εἰς
τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ του!

Ἦθελε νὰ τὸν ἐξετάσῃ, χωρὶς ν' ἀπο-
λέσῃ οὔτε στιγμήν, ἀλλ' ἦτο σκότος,
καὶ δὲν εὔρον εἰσέτι τὸ μέσον νὰ συνδια-
λέγωνται ἐν τῇ σκοτίᾳ μετὰ τῶν κωφα-
λάλων.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν μύλον, εἶπε
τῷ ἱερεῖ. Φέρω μαζύ μου πυρεῖα καὶ κη-
ρίον. Ἐνῶ οἱ κλητῆρες θὰ συλλαμβά-
νουν ὅλους αὐτούς τοὺς κακούργους, θὰ
ἐξετάξω, βοηθούμενος ἀπὸ ὑμᾶς, τὸν κα-
λὸν αὐτὸν νέον.

Ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς ἀπεφάσισεν ὀρι-
στικῶς ἐπὶ τοῦ συμβεβηκότος τούτου. Θὰ
ἠκολούθει παντοῦ τὸν ἀπελπιν αὐτόν
πατέρα, ὅπου καὶ ἂν τὸν ᾤδηγει. Ἐλαθε
λοιπὸν τὸν βραχίονα τοῦ βωβοῦ καὶ ἐβά-
δισεν ὀπισθεν τοῦ κυρίου Λεκόκ.

Τὰ παραθύρα τοῦ ἰσογαίου τῆς οἰκίας
τοῦ Ἄτκενς ἔλαμπον ἐν τῷ σκότει, καὶ
ἐφαίνετο ὅτι τὸ φωτίζον αὐτὰ φῶς τῆς
ἐστίας εἶχε καταστῆ ζωηρότερον.

Ἀἴφνης μεγάλη ἀκτὴς φωτὸς ἐξῆλθεν
ἐξ ἐνός τῶν παραθύρων καὶ ἀνῆλθε μέχρις
οὐρανοῦ, φωτίζουσα δι' ἀπαισίας λάμ-
ψεως τὴν σεσαθρωμένην κατοικίαν, ἣτις
ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐστέγαξε τοὺς δολο-
φόνους τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Φωτιά! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ.
Ὁ ἄθλιος μέθυσος ἔβαλε φωτιὰ εἰς τὴν
τρώγλην του. Ὁ Τολβιάκ θὰ μὰς δια-
φύγῃ. . . ἄς τρέξωμεν. . . θέλω νὰ τὸν ἐμ-
ποδίσω νὰ δραπετεύσῃ.

Καὶ ἔτρεξε, παρακολουθούμενος ὑπὸ
τοῦ ἱερέως, ὅστις δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἵνα
μεταχειρισθῆ βίαν πρὸς τὸν μαθητὴν του,
ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ πυρκαϊὰ ἔκαμεν ἐντὸς ὀλίγων λε-
πτῶν τρομερὰς προόδους, τὸ δὲ σεσαθρω-

μένον εκείνο παράπηγμα ἔκαμπεν ὡς σωρεία ἀνημμένων σχιδάκων.

Ἐπειδὴ τὸ πῦρ διεδόθη ἐκ τῆς κάτω αἰθούσης, ἔνθα ὁ πυρρόθριξ ὑπρέτης διετήρει πυρὰν ὅπως βράσῃ τὰ πεπυρωμένα ποτά του, αἱ φλόγες κατέτρωγον ἤδη τὸ σανιδώμα τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ ἐρρίπτοντο μετὰ μανίας ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Ἀρχηγέ, εἶπεν εἰς τῶν κλητῆρων, δὲν θὰ πιάσωμε κανένα ἀπόψε... Τὸ σπίτι δὲν ἔχει παρὰ μιὰ πόρτα, ποῦ ἀπ' αὐτὴν βγαίνει ἡ φωτιὰ. Ἄν δὲν ἀποφασίσουν νὰ πηδήσουν ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, ὅλοι θὰ ψηθοῦν ἄν ἀρνεία.

— Πρέπει νὰ τοὺς σώσωμεν μὲ κάθε θυσίαν, ἀνέκραξεν ὁ γέροντ Λεκὸκ.

Τρομεραὶ οἰμωγαὶ ἠκούσθησαν αἴφνης. Αἱ γυναῖκες, προσπαθοῦσαι νὰ κατέλωσι, συνήντησαν τοῖχον πυρός.

Τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἔκειτο ἀναίσθητος ὁ εἰδεχθῆς Ἄτκενς, ἠνεώχθησαν μετὰ πατάγου.

Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἐφάνησαν ὁ Σωφᾶλ καὶ ὁ ὑπρέτης του, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ὁ Τολβιάκ.

Εἰς τὴν λάμψιν τῆς πυρκαϊᾶς, ὁ κακοῦργος παρετήρησε τοὺς κλητῆρας, τοποθετημένους ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν λύσεως.

— Πήδησε, εἶπεν αὐτῷ μεγαλοφῶνως ὁ ἀρχηγός, οἱ ἄνθρωποι μου θὰ σὲ δεχθοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας των.

— Ἄ! ἄ! εἶσαι λοιπὸν σύ, γέρω κάθαρμα! ἐφώνησεν ὁ δολοφόνος τῆς Μαρίας Φασίτ. Ὁ λογαριασμός μου ἔγεινεν, ἀλλ' ὁ υἱός σου θὰ καρπομηθῇ αὔριον τὸ πρωί, καὶ σὺ θὰ ψοφήσης προτῆτερα ἀπὸ ἐκεῖνον.

Κρότος πυροβόλου ἐπηκολούθησε τὰς κυνιάς ταύτας λέξεις, καὶ σφαῖρα ἔψχυσεν τὸν ὄμον τοῦ κυρίου Λεκὸκ.

— Φυλαχθῆτε, ἀρχηγέ! εἶπε ζωηρῶς εἰς τῶν κλητῆρων. Ἄν σκοτωθῆτε, αὐτὸ θὰ φέρῃ κακὸ ἀποτέλεσμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ παιδιοῦ σας.

Αἱ λέξεις αὗται ὑπενθύμισαν τῷ πατρὶ τοῦ Λουδοβίκου ὅτι αἱ στιγμαὶ τοῦ καταδίκου ἦσαν μεμετρημέναι.

Ἐπροφυλάχθη ὀπισθεν μηλέας καὶ ἔσυρε τὸ ὄρολόγιόν του.

— Ὀκτώ καὶ μισὸ! ἀνέκραξε τεταραγμένος. Ἐλθετε, δέσποτα! Μόλις ἔχομεν καιρὸν διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς Σαβινὸ καὶ νὰ προφθάσωμεν τὸν σιδηρόδρομον. Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ υἱοῦ μου, ὁ ὁποῖος μέλλει ν' ἀποθάνῃ ἀδίκως.

Οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει ὁ ἱερεὺς ἢ ν' ἀναχωρήσῃ, διότι τὸ φρικῶδες θέαμα εἰς ὃ παρίστατο συνέτριβε τὴν καρδίαν του.

Ἐθλίβετο ἐν τούτοις ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν ἀγωνίων ἐκείνων, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν ἐπὶ τῶν δυστυχῶν, οὓς τὸ πῦρ κατεβίβρωσεν ἤδη, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ μετὰ δυσκολίας ἔσυρεν αὐτόν.

Καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν εἰς κλητῆρ ἐπιπτεν ὑπὸ τὴν σφαῖραν δευτέρας βολῆς πολυκρότου, τὸ σανιδώμα τοῦ πρώτου ὀ-

ρόφου κατεκρημνίσθη μετὰ τρομεροῦ πατάγου, καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ στροβίλου τῶν φλογῶν καὶ τοῦ ἀτμοῦ.

— Θάρρος, παιδιά μου, ἐφώνησεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Προσπαθήσετε νὰ τοὺς βγάλετε ζωντανούς. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ σώσω τὸ παιδί μου!

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἱερεὺς δὲν ἀντέστη πλέον.

Ὁ βωθὸς ἠκολούθει αὐτοὺς καὶ ἐφάνετο μετριῶς συγκεκινημένος ἐξ ὧν ἔβλεπεν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠσθμαινεν ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ ἐλπίδος, διότι ἔφερε τέλος τὴν ζῶσαν ἀποδείξιν τῆς ἀθρότητος τοῦ υἱοῦ του.

Μία ὥρα ἔτι ὑπελείπετο αὐτῷ, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας, καὶ ὁ Λουδοβίκος ἐσώζετο.

Ὁ δυστυχῆς πατὴρ ὑπελόγιζε χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν δυσμένειαν τῆς τύχης.

Ὅτε καὶ οἱ τρεῖς, πεζῆ καὶ ἀσθμαινοντες, ἀφίκοντο ἐν τῷ σταθμῷ, ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο λεπτῶν!

ΝΗ'

Μεσονύκτιον εἶχε σημάνει εἰς τὸ ὄρολόγιον τῶν φυλακῶν.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ὁ οὐρανὸς ζοφερός, ἐπὶ δὲ τῆς πλατείας, ἔνθα ἀποκόπτουν τὰς κεφαλὰς, μορφαὶ ἀνθρώπιναι ἐκινούοντο ἐν τῇ σκοτίᾳ περίξ φανῶν τινων, θεθειμένων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἔφραττον ἤδη τὰς εἰς τὴν Ροκέτταν ἀγούσας ὁδοὺς, οἱ δὲ νυκτοπλανόδιοι ἤρχισαν ἤδη νὰ συναθροίζονται ὀπισθεν τοῦ ἐμφύχου ἐκείνου τοῖχου.

Ἐκ τῶν ληφθέντων προφυλακτικῶν μέτρων ἠνόνησαν ὅτι ἠτοιμάζετο θανατικὴ ἐκτέλεσις, καὶ ὅτι, ἅμα τῇ ἡφ', εἰς κατάδικος ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

Καὶ τίς ὁ κατάδικος!

Ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ὁ διαβόητος Λεκὸκ, οὐτινος ἡ πρόσφατος δίκη ἀψησῶλει εἰσέτι ὄλους τοὺς Παρισίους, ὁ νέος καὶ ὠραῖος μνηστῆρ νεάνιδος τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, εἰς πλούσιος, εἰς κύριος!

Ἦτο θέαμα, ὅπερ οἱ ἐρασταὶ τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων δὲν εὐρίσκουσι συχνάκις τὴν περίστασιν νὰ ἴδωσιν.

Ἐπῆρχον μετὰ αὐτῶν καὶ τινες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει ἀπὸ τῆς προτεράικας, ὥρας τινὰς μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀπορριψέως τῆς ἀναιρέσεως.

Ἦλπιζον ὅτι δὲν θ' ἀφίκον αὐτοὺς νὰ περιμένωσιν ἐπὶ πολὺ, καὶ τὸ ἐνστικτον αὐτῶν τοῦτο δὲν τοὺς ἠπάτησεν.

Ἐγίνωσκον ἄλλως τε, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ ἱκρίωμα, ὅτι οὐδὲν ἄλλο θὰ ἔβλεπον, ἢ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων τοῦ χιᾶσμου, ἕως δὲ μόνον καὶ τὸν πέλεκυν ἀνηρτημένον ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο δοκῶν τῆς λαιμητόμου, ἀλλ' εἶνε πάντοτε κᾶτι τι νὰ παρευρεθῇ τις, ἔστω

καὶ μακρόθεν, εἰς τὴν ἀγωνίαν ἐνὸς καταδίκου, νὰ μαντεύσῃ, ἐκ τῶν κινήματων τῶν ἐγγύθεν παρευρισκομένων προνομίουχων, ὅτι τὸ θῦμα πλησιάζει, καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν ὑπόκωφον ἐκεῖνον δούπον, τὸν παρακολουθοῦντα τὴν πτώσιν τοῦ πελέκεως.

Ἄλλοι, ἐρασταὶ τῶν ποταπῶν τούτων συγκινήσεων, πειρῶνται νὰ τοποθετηθῶσι καλλίτερον.

Ἐν ταῖς ἐστιατορίοις, ἔνθα δειπνοῦσι φαιδροὶ δαιτυμόνες καὶ γελόνετα πρόσωπα, ἔσπευδον νὰ κενώσωσι τὰ κύπελά των, ὅπως φθάσωσιν ἐγκαίρως.

Αἱ ἐκκελυμένων ἡθῶν γυναῖκες καὶ οἱ ἀκόλαστοι νέοι ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀπολέσωσι τὴν πανήγυριν, καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὰς ἀμάξας, αἵτινες ὠδήγουν αὐτοὺς πρὸς τὸ αἰμοσταγὲς θέατρον, ἐν ᾧ ἡ παράστασις ἀρχεται περὶ τὰ χαράγματα.

Αὐτοὶ ἠλπιζον νὰ εὐρωσι παράθυρα πρὸς ἐνοικίαισιν, τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας ὅμως παράθυρα εἰσὶ σπάνια καὶ δὲν εὐρίσκει τις αὐτὰ εὐκόλως.

Ἐν τούτοις μικρὸς ὄμιλος εὐνοουμένων, ἐφημεριδογράφων, συγγραφέων ζητούντων συγκινήσεις, περιέργων ἐκ τῶν θαμνῶν τῶν λεσχῶν, ἐκκεντρικῶν ζένων, ἐπίσης δὲ φίλοι καὶ προστατευόμενοι τῆς ἀστυνομίας, συνωθοῦντο περίξ τοῦ ἀπαισίου λιθοστρώτου, ἐφ' οὗ οἱ κατάδικοι σύρουσι τὰ τελευταῖα αὐτῶν βήματα.

Συνωμιλοῦν χαμηλῆ τῇ φωνῇ, ὅπως ὄμιλοῦν ἐν τῷ δωματίῳ ἐπιθανάτου, καὶ παρηκολούθουν μετὰ κατηφοῦς περιεργίας τὰς κινήσεις ἐργατῶν τινων, ἀσχολουμένων εἰς ἀλλόκοτον ἐργασίαν.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔσυρον ἐκ μεγάλης σκευοφόρου ἀμάξης, κεκαλυμμένης ὑπὸ τεμαχίων ξύλων, καλάθους καὶ κιβώτια.

Εἶχον περᾶνε τὴν τοποθέτησιν ἐνὸς τετραγώνου σανιδώματος ἐπὶ διαπηγμάτων, θεθειμένων σταυροειδῶς, καὶ ἠσχυροῦντο νὰ ἐμπήξωσι παραλλήλως ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος ἐκείνου δύο δοκοὺς, βεβαμένους διὰ χρώματος φαιοῦ ἐρυθροῦ. Εἰς τούτων ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ φανόν, οὐτινος διηύθυνε τὸ φῶς ἐπὶ τῶν κλειδώσεων τοῦ παραδόξου ἐκείνου παραπήγματος.

Οἱ λοιποὶ προσῆρμόζον τὰ ξύλα, ἔστρεψον τοὺς κοχλίας, ἔστερέουν τοὺς γόμφους.

Ταῦτα πάντα ἐγίνοντο ταχέως καὶ σιωπηλῶς.

Μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο ὁ κρότος σφυρίου κτυπῶντος μετὰ προσοχῆς.

Μετ' ὀλίγον τὸ ξύλινον οἰκοδόμημα ἔλαθε θέναν ἀπαισίαν.

Αἱ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀνυψούμεναι δοκοὶ, ἐνούμεναι ἐπὶ τῶν ἄνω ἄκρων δι' ὀριζοντίου δοκοῦ, ἐσχημάτιζον ἀγγλόνην.

Εἶτα, ἀφοῦ τὰ ξύλα συνηρμολογήθησαν καλῶς, καὶ ὁ διευθύνων τὴν ἐργασίαν παρετήρησε τὰς χαλκίνους ὀλκὰς, κοίλας ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν προσόψεως, εἰς τῶν βοηθῶν αὐτοῦ, καθαρῶς ἐνδεδυμένος, ἔσυρεν ἕκ τινος κιβωτίου τρίγωνον λεπίδα, προσκεκολλημένην εἰς ὑψηλὴν καὶ βαρεῖαν μολυβδίνην πλάκα, καὶ ἐτοποθέ-

τησεν αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἀνωφωμένων δοκῶν.

Ἦτο ὁ πέλεκυς.

Οἱ ἐργάται τοῦ θανάτου προσέδεσαν ἐπ' αὐτοῦ σχοινίον, ἀνήρτησαν καὶ κατεβίβασαν αὐτὸν ἐπανειλημμένως, ἵνα βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐλειτούργει εὐκόλως, καὶ τέλος ἀνήρτησαν καὶ προσέδεσαν αὐτὸν εἰς ἐλατήριο, ὅπερ τὸν ἐκράτησεν αἰωρούμενον.

Εἰς τὴν βᾶσιν τῶν δοκῶν προσήρμωσαν δύο κινητὰς σανίδας, τετμημένας ἐν τῷ μέσῳ, ἐν σχήματι δύο ἠνωμένων ἡμισελήνων.

Πρὸ τοῦ ἐργαλείου τούτου ἔθεσαν σανίδα μακρὰν καὶ στενὴν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐτοποθέτησαν καθέτως αἰώραν, προσδεμένην δι' ἀρπαγῶν.

Ἐφερον μέγα ἐξ οἴσου καλάθον, ἔθεσαν αὐτὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς αἰώρας, καὶ ἤγειραν τὸ κάλυμμα. Ἐθεσαν ὑπὸ τὴν σανίδα ἐρυθρὸν χάλκινον δοχεῖον, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἔρριψαν ὀλίγα πίτυρα.

Ἡ λαίμητμος εἶχε στηθῆ, καὶ ὁ κατὰδικος ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Μέρση ἠσθάνθη τὸ βλέμμα ἐκεῖνο βαρῦνον ἐπ' αὐτῆς. Ἐδίστασεν ὀλίγον. Ἀλλὰ κατόπιν ἀμέσως, πλησιάζουσα ἀποτόμως τὸν νεαρὸν ἱερέα, τρέμουσα καὶ αὐτῇ, ὅπως καὶ ἡ Χάρης Βράδον, τὸν ἠρώτησε χαμηλοφώνως :

— Τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος ;

Ὁ Ἰούλιος ἀπήντησεν ἀπεριφράστως εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην :

— Τί ἐλθὼν ζητεῖ ἐνταῦθα ;

— Δὲν τὸ μαντεύετε ;

— Ὅχι !

Ὁ Ὀράτιος ἐγκαταλείψας τὴν παρὰ τὴν Λαίδην Ζάνετ θέσιν τοῦ ἐπλησίασε τὴν Μέρσην καὶ τὸν Ἰούλιον, χολωθεὶς ἐκ τοῦ συναφθέντος μεταξύ του διαλόγου.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ; ἠρώτησεν.

Ὁ Ἰούλιος ὠπισθοχώρησε. Δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν Ὀράτιον καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Χάριτος.

Σχεδὸν ἅπαν τὸ μῆκος τῆς ἀπεράντου ταύτης αἰθούσης ἐχώριζεν αὐτοὺς τότε ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα τέως ἐκάθητο αὐτῇ μέχρι τῆς ἑδρας, εἰς ἣν ὁ Ἰούλιος τὴν ὠδήγησε καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδ' ἐκινήθη πλέον.

Ἡ τρομακτικωτέρα φρίκη, ἣτις εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ καταλάβῃ γυναῖκα, κατέσχεν αὐτὴν, ἡ φρίκη τοῦ ἀγνώστου καὶ συνεπὼς ἦτο εἰς τοιαύτην ψυχικὴν ἔκλυσιν, ὥστε ἠδύναται ν' ἀκούσῃ τί ἐλέγετο χαμηλοφώνως εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν.

— Ἐρωτήσατε τὸν Ὀράτιον διατί εὐρίσκεται ἐνταῦθα ὁ ἀστυνομικὸς οὗτος πράκτωρ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος πρὸς τὴν Μέρσην.

Ὁ Ὀράτιος ἔρριψε θηριῶδες βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐκάθητο ἡ Μέρση καὶ ἀπεκρίθη :

— Εὐρίσκεται ἐνταῦθα, ὅπως μὰς ἀπαλλάξῃ τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Θέλετε νὰ εἴπητε ὅτι θὰ τὴν ἀπαγάγῃ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ θὰ τὴν ὀδηγήσῃ ;

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἡ Μέρση ἐφρικίασε καὶ ἠτένισε τὸν Ἰούλιον, ὅστις ἐπετήρει καὶ τὴν ἀμυδροτέραν μεταβολὴν, ἣτις ἠδύνατο νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς κατὰ τὸν ῥοῦν τῶν γεγονότων.

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ! ἐπανέλαβε. Καὶ διατί ;

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μοὶ ἀποτείνετε τοιαύτην ἐρώτησιν ; εἶπεν ὁ Ὀράτιος, ἐρεθισθεὶς. Λοιπὸν ! Ὡς τὴν ἀπαγάγῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπως ἐκείθεν τοποθετηθῇ ὑπὸ ἀσφαλῆ ἐπιτήρησιν.

— Μήπως θέλετε νὰ εἴπητε εἰς τὴν φυλακὴν ;

— Εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς κανὲν ἄστυλον φιλανθρωπικόν.

Ἡ Μέρση ἐστράφη αὐθις πρὸς τὸν Ἰούλιον ἢ μορφὴ τῆς ἐνέφαιναν ἀκατάσχετον φρίκην.

— ὦ ! βεβαίως ὁ Ὀράτιος θ' ἀπατάται ! εἶπεν. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ.

Ὁ Ἰούλιος ἀφῆκε καὶ πάλιν εἰς τὸν Ὀράτιον τὴν φροντίδα ν' ἀπαντήσῃ, διότι ὅλη του ἡ διάνοια ἀπερροφᾶτο κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας ἐκ τῆς ἐρεύνης, ἣν ἐποίει ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν παραλλαγῶν τῆς μορφῆς τῆς Μέρσης.

Ἡ νεανίς ἠναγκάσθη ν' ἀποταθῇ ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Ὀράτιον.

— Ὁποίου εἶδους φιλανθρωπικόν ἄστυλον ; ἠρώτησε. Βεβαίως δὲν θὰ ἐννοεῖτε ὅτι θ' ἀπαχθῇ εἰς φρενοκομεῖον, δὲν ἔχει οὕτω ;

— ὦ ! τούναντίον ! ἀπεκρίθη οὗτος. Ἴσως κατ' ἀρχὰς εἰς κατάστημά τι καταναγκαστικῆς ἐργασίας καὶ κατόπιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἀλλὰ τί τὸ ἐκπληκτικὸν εἰς ὅλα ταῦτα δι' ὑμᾶς ; Ὑμεῖς ἢ ἰδία πρὸ ὀλίγου εἴπετε ὅτι εἶνε παράφρων. Δίκαιε Θεέ ! Πόσον εἴσθε ὠχρά ! . . . τί ἔχετε ;

Ἐκεῖνη ἐστράφη τρίτην ταύτην φορὰν πρὸς τὸν Ἰούλιον.

Ἡ τρομερὰ πραγματικότης, ἐγγὺς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τὴν κατασυνέτριβεν.

« Ἀπόδος ὅ,τι ἐκλεψῆς τῆς γυναικὸς ταύτης, ἢ ὑπόμεινον νὰ δεσμευθῇ ἔκλεξον », τῇ ἔλεγεν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

ὦ ! ἡ ἐκλογὴ τῆς εἶχε γίνεαι.

Πρὶν ἢ ἔτι ἀνοιχθῇ τὸ στόμα, ὁ Ἰούλιος τὸ ἐγνωρίζεν ἤδη.

Τὸ ἤρεμον καὶ ἐσωτερικὸν πῦρ, ὅπερ εἶχεν ἀπαξ ἰδεῖ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐλάμπρυνεν ἤδη καὶ αὐθις αὐτοῦς, λαμπρότερον καὶ διαυγέστερον.

Ἡ συνειδήσις ἐκεῖνη, ἣν εἶχεν ὑποστηρίξει, ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη, ἣν εἶχε σώσει, τὸν παρετήρουν καὶ τῷ ἔλεγον :

« Μὴ ἀμφίβαλλε πλέον... »

— Ἀποπέμψατε τὸν ἄνθρωπον τούτον, εἶπε δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα, καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις διὰ φωνῆς καθαρᾶς, ἀποφασιστικῆς καὶ ἠχηρᾶς, ἣτις ἠδύνατο ν' ἀκουσθῇ μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ἄκρου τῆς αἰθούσης.

Ἡ χεὶρ τοῦ Ἰουλίου ἀνεζήτησε ταχέως τὴν ἰδικὴν τῆς, ἡ δὲ δευτέρα αὐτῆ χειραφία τὴν ἔπεισε νὰ θαρρῇ ἐπὶ τὴν ἀδελφικὴν συμπάθειάν του πρὸς αὐτὴν καὶ ἐπὶ τὴν ἀφοσίωσίν του.

Πάντα τὰλλα πρόσωπα τὴν ἠτένισαν μετ' ἀφώνου ἐκπλήξεως.

Ἡ Χάρης ἠγέρθη.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἠνωρθῶθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ ἐπλησίασε τὸν Ὀράτιον, καὶ, συμμεριζομένη τὴν ἐκπληξίν καὶ δυσἀρέσειάν του, ἔλαβεν ἀποτόμως τὴν Μέρσην ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὡς ἴν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς τὸ λογικόν τῆς.

Ἄλλ' ἡ Μέρση, εὐσταθῆς εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς, ἐπανέλαβεν ἀποφασιστικῶς :

— Ἀποπέμψατε τὸν ἄνθρωπον τούτον.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπόλωσε πᾶσαν ὑπομονήν.

— Ἐσκέθητε τί λέγετε ; ἠρώτησε σοβαρῶς. Γνωρίζετε τί λέγετε ; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐνταῦθα ἐν τῷ συμφέροντί σας καὶ ἐν τῷ συμφέροντί μου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐνταῦθα ὅπως ἀπαλλάξῃ καὶ ὑμᾶς καὶ ἐμὲ νέων στενοχωριῶν καὶ νέων ὕβρεων. Καὶ ἐπιμένετε... ναί, παρουσίᾳ μου, ἐπιμένετε... νὰ ζητήτε νὰ τὸν ἀποπέμψωμεν ; Τί εἶνε αὐτά, Χάρης ;

— Ὡς μάθετε τί σημαίνουν ταῦτα, Λαίδη Ζάνετ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ἐπαναλαμβάνω τὴν παράκλησίν μου. Ἀποπέμψατε τὸν ἄνθρωπον τούτον ἀμέσως, σὰς καθικετεύω.

Ὁ Ἰούλιος, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὀργίλου βλέμματος τῆς θείας του, προέβη ὅπως ὁμιλήσῃ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Ἐπιστρέψατε εἰς τὸν σταθμόν, τῷ εἶπε, καὶ ἀναμείνατε ἐκεῖ τὰς ὀδηγίας μου.

Οἱ εὐστροφοὶ καὶ ταχεῖς ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος ἐστράφησαν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν Μέρσην καὶ ἐξετίμησαν τὴν καλλονὴν ταύτης, ὡς εἶχον ἐκτιμῆσαι πρὸ ὀλίγου τὸν τάπητα καὶ τὰς ἑδρας.

— Ἡ παντοτεινὴ ἱστορία, ἐσκέπτετο, ὑπάρχει πάντοτε καὶ μίᾳ ὠραία γυνὴ εἰς τὸ βάθος ὄλων τῶν ὑποθέσεων καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ὠραία γυνὴ κατορθώνει νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει.

Μετὰ ταῦτα, διὰ τοῦ αὐτοῦ βήματος καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν τριγμὸν τῶν ὑποδημάτων του, προὐχώρησε πρὸς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἐχαίρετισε καὶ ἀφοῦ ἐσφεν-

δόνισεν, ὡς πάροιον βέλος, κκεντρεχῆς μειδίωμα, ὅπερ κκεντρεχέστατα ἐξέφραζεν ὅ,τι ἐσκέπτετο, ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς θύρας.

Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων εἶχε κωλύσει τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, παρόντος τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ὅταν ὅμως ἐξῆλθεν ἐκεῖνος, διεμαρτυρήθη ἐντόνως καὶ ἀποτενιομένη πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τῆς :

— Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι γνωρίζεις τὸ μυστήριον τῶν τελουμένων ἐνταῦθα, εἶπεν. Ὑποθέτω δὲ καὶ ὅτι θὰ ἔχῃς ἰσχυρόν τινα λόγον ὅπως προκαλῆς τοιοῦτοτρόπως ἐμὲ αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Οὐδέποτε ὑπελείφθην τοῦ πρὸς ὑμᾶς σεβασμοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθητε ὅτι ποσῶς δὲν προετιθέμην νὰ σᾶς παρακούσω.

Τὸ βλέμμα τῆς Λαίδης Ζάνετ διήλασε τὴν αἰθουσαν καὶ προσηλώθη ἐπὶ τῆς Χάριτος, ἥτις ἤκουεν ἀπλήστως, προαισθανομένη ὅτι τὰ γεγονότα ἤρχιζον νὰ λαμβάνωσι μυστηριώδη τινὰ ὑπὲρ αὐτῆς τροπὴν.

— Ἀναγκαιοὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην παρὰ σοῦ διευθέτησιν τῶν ὑποθέσεών μου, ἐξηκολούθησεν ἡ εὐγενὴς δέσποινα, νὰ μείνῃ ἐνταῦθα ἡ γυνὴ αὕτη ;

Ὁ τρόμος ὅστις εἶχε κατὰσχη τὴν Χάριτα δὲν εἶχε παρέλθει ἐντελῶς καὶ συνεπῶς δὲν ἐσκέφθη κἂν νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ἀφήσασα εἰς τὸν Ἰούλιον τὴν φροντίδα ν' ἀπαντήσῃ.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ οὗτος προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ, ἡ Μέρση πλησιάζασα αὐτόν, τῷ εἶπε μόλις ἀκουομένη :

— Δότε μοι τὸν καιρὸν νὰ γράψω τὴν ἐξομολόγησίν μου. Δὲν δύναμαι νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιόν των... Ἰδέτε τί μοι ἔθεσεν εἰς τὸν λαϊμόν !

Καὶ ἔδειξε τὸ περιδέραιον.

Ἀποτενιομένη δὲ τότε αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ :

— Δύνασθε, κυρία, νὰ ἐπιτρέψῃτε εἰς τὴν κυρίαν ταύτην νὰ παραμείνῃ ἐνταῦθα ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, εἶπεν. Ἡ δὲ παράκλησις, ἣν τῇ ἀποτείνω, ἐννοεῖται, ἐλπίζω, ἀφ' ἐαυτῆς τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν ἀντεῖπεν' εἶχε πλέον ἀπαυδήσει.

Προσέτι ἀνεγνώριζε τι, ὅπερ τῇ ἐπέβαλλε σιωπὴν ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς καὶ τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς Μέρσης.

Ἄλλὰ ὁ Ὁράτιος δὲν κατενικᾶτο τόσον εὐκόλως καὶ διὰ τόνου εἰρωνικοῦ καὶ ὑποφιαστικοῦ, ὁμιλῶν πρὸς τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἰουλίου ἰσταμένην Μέρσην, εἶπεν :

— Ἐμπεριλαμβάνομαι ἄρα εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ἣν ἀναλαμβάνετε τοῦ νὰ ἐξηγήσῃτε τὴν διαγωγὴν σας ; Θὰ γίνω δεκτὸς ὅπως σᾶς ἀκούσω καὶ ἐγὼ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ;

Ἡ Μέρση τὸν ἠτένισεν.

Ἔ! τῆς ἀγωνίας !

Τὸν κατεπόνει, τὸν κατέτρεχε καὶ τὸν ἠδίκει.

Δάκρυα ἤλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ διὰ ταπεινῆς φωνῆς τῷ ἀπεκρίθη :

— Ἐὰν θέλετε.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ πλείονα. Ἡ καρδιά της ἐξωγοῦτο, ἡ δὲ φωνὴ της ἐξέλειπεν.

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Ὁρατίου δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ κατευνασθῇ ἐκ τῆς σπαρρακτικῆς ταύτης ὑποταγῆς.

— Ἀποστρέφομαι τὰ μυστήρια, ὑπέλαβε μετ' αὐστηρότητος, εἰς τὴν οἰκογενεῖάν μου συνεπιθίζομεν νὰ ἐκφραζώμεθα ἐλευθέρως. Διατί πρέπει ν' ἀναμείνω ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μίαν ἐξήγησιν, ἥτις μοὶ ὠφείλετο ἀμέσως τότε ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχεν ἀνακτῆσαι τὸ ἐφ' ἐαυτῆς κράτος καθόσον ὠμίλει ὁ Ὁράτιος.

— Συμφωνῶ πληρέστατα πρὸς τὴν γνώμην σας, εἶπεν. Ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης διὰ τίνα λόγον ὀφείλομεν ν' ἀναμείνωμεν ;

Ὁ Ἰούλιος ὠχρίασεν.

Ἔ! ἡ θεία του ἠγνῶει πόσον ἡ ἐπιμονὴ της ἦτο σκληρὰ.

Τὶ ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μέρση ;

Τὸ θάρρος της θὰ ὑπεστήριζεν αὐτὴν ἄρα γε ;

— Μὲ ἠρωτήσατε διατί ὠφείλατε ν' ἀναμείνετε; ἠρώτησεν, ἀποτενιομένη ἀτάραχος καὶ εὐσταθῆς πρὸς τὸν Ὁράτιον. Διότι μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς γνωρίσω πᾶν ὅ,τι ἀγνοεῖτε, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Μέρσην Μερρίκ.

Κ'

Τὰ ἐν τῷ διαδρόμῳ βήματα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠκροᾶτο μετ' ἤθους καματόν καὶ ἀπογοητεύσεως.

— Ἔ! Ἄς μὴ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, εἶπεν. Ἀρκετὰ γνωρίζομεν περὶ τῆς Μέρσης Μερρίκ.

— Συγγνώμην, κυρία, ἀγνοεῖτε... ἐγὼ δὲ εἶμαι τὸ μόνον πρόσωπον, ὅπερ δύναται νὰ σᾶς διαφωτήσῃ.

— Ὑμεῖς ;

Ἡ Μέρση ἔκλινε μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν.

— Σᾶς ἰκέτευσα, Λαίδη Ζάνετ, ὅπως μοὶ παραχωρήσῃτε ἡμίσειαν ὥραν, ἐξηκολούθησεν. Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ὑπόσχομαι ἐπισήμως νὰ σᾶς προσαγάγω τὴν Μέρσην Μερρίκ ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου. Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ, κύριε Ὁράτιε Δεχόλτ, ἀπαξ ἔτι, σᾶς παρακαλῶ νὰ περιμείνητε.

Ὑπεχρέωθη λοιπὸν νὰ ἐξομολογηθῇ.

Ἀπέβαλε τοὺς μαργαρίτας ἐκ τοῦ τραχήλου της, ἐνέθηκεν αὐτοὺς εἰς τὴν θήκην καὶ παρουσιάζουσα αὐτὴν πρὸς τὸν Ὁράτιον :

— Κρατήσατέ το, τῷ εἶπε μετ' αἰφνιδίως ἐκλειπούσης φωνῆς. Κρατήσατέ το μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

Ὁ Ὁράτιος ἔλαβε τὴν θήκην σιωπῶν. Παρετῆρει καὶ ἔπραττεν ὡς ἄνθρωπος,

τοῦ ὁποίου τὸ λογικὸν ἔχει σταματήσει ἐκ καταπλήξεως.

Αἱ χεῖρές του ἐκινουῦντο μηχανικῶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του παρηκολούθουν τὴν Μέρσην Μερρίκ διὰ βλέμματος ἀπλανοῦς καὶ ἐταστικοῦ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, μεθ' ὄλην τὴν ζωηράν καὶ διάφορον φύσιν της, ἐφαίνετο συμμεριζομένη τὴν ἀγωνίαν του.

Ἄοριστον ἀνησυχίας καὶ θλίψεως αἰσθημα ἐσκότιζεν ὡς νέφος τὸ πνεῦμά της.

Κατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας καὶ κρισίμους στιγμὰς ἠσθάνετο τὸ βάρος τῶν ἐτῶν της, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν αἰσθανθῆ αὐτό, αἱ δὲ ρυτίδες ἐπυκνοῦντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Ἐγὼ τὴν ἀδειᾶν σας, κυρία, ν' ἀποσυσρῶ εἰς τὸ δωματίόν μου ; ἠρώτησεν ἡ Μέρση.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ διὰ νεύματος κατένευσεν.

Τὸ ἔσχατον βλέμμα τῆς Μέρσης, ἐνῶ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν Χάριτα, εἰς ἣν ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγον οἱ μεγάλοι καὶ περίλυποι ὀφθαλμοὶ της :

— Εἰσθε τώρα νύχαριστημένη ;

Ἡ Χάρις ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετ' αἰφνιδίας στενοχωρίας.

Ἡ ἀσθενὴς αὐτῆς φύσις εἶχε νικηθῆ πρὸς στιγμὴν, ἡ ψυχὴ της διηνοιγετο καὶ ὁ οἶκτος ἤρχιζε νὰ εἰσχωρῇ εἰς αὐτὴν.

Ἔ! ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν ἐκούσια.

Ἡ Μέρση εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συστήσῃ χαμηλοφώνως τὴν Χάριτα εἰς τὰς φροντίδας τοῦ Ἰουλίου.

— Θὰ ἐπιβλέψῃτε ὅπως τῇ ἐπιτραπῇ νὰ περιμείνῃ εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν, θὰ τὴν εἰδοποιήσῃτε δὲ ὑμεῖς ὁ ἴδιος ἅμα ὡς παρέλθῃ ἡ ἡμίσεια ὥρα.

Ὁ Ἰούλιος ἠνέφξεν εἰς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἐνῶ ἐκείνη διήρχετο αὐτὴν, ἐψιθύρισεν :

— Προσηνέχθητε ἀγαθῶς καὶ εὐγενῶς ! Πᾶσα ἡ συμπάθειά μου, πᾶσα ἡ ἀφοσιώσις μου, πᾶσα ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς !...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης, πλήρεις δακρύων, τὸν νύχαριστήσαν.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰουλίου ἦσαν ὑγροί.

Διῆλθεν ἡσύχως, ἅμα ἐξελοῦσα τὴν γειτονικὴν αἰθουσαν, καὶ πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος κλείσῃ τὴν θύραν, παρ' ἣ ἴστατο, ἐκείνη ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μέρση ἦτο μόνη.

Ἐξησφάλισεν ἡμισείας ὥρας ἄσυλον εἰς τὸ δωματίόν της. Ὁ σκοπὸς της ἦτο νὰ χρησιμοποίησῃ τὸν χρόνον τούτον, ὅπως γράψῃ τὴν ἐξομολόγησίν της ὑπὸ μορφὴν ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ.

Πρὸς αὐτὸν μόνον.

Διότι ἐξηκολούθει νὰ αἰσθάνηται τὴν αὐτὴν φρίκην καὶ εἰς τὴν σκέψιν καὶ μόνην τοῦ νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν Ὁράτιον καὶ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπην των διὰ πλαστοπροσώπιας καὶ δόλου.

Μόνον τῇ παρεμβάσει τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ

περιστατικά, ἄτινα θ' ἀπέδιδον εἰς τὴν Χάριτα Βράδον τὰ δικαιώματά της καὶ τὴν θέσιν της εἰς τὸ μέγαρον.

Τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην ἐσκέπτετο κατ' ἀρχὰς νὰ κάμῃ διὰ ζώσης εἰς τὸν Ἰούλιον.

Μετὰ τὰ διατρέξαντα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Λαίδη Ζάνετ τοὺς εἶχε διακόψει κατὰ τὴν συνδιάλεξίν των, ἐδοκίμαζεν ἀνακούφισιν μᾶλλον ἢ στενοχωρίαν ἐν τῇ ιδέᾳ τοῦ ν' ἀνοιξῆ τὴν καρδίαν της πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μετὰ τόσης λεπτότητος τὴν εἶχεν ἐννοήσει, καὶ ὅστις ἐδείχθη εἰς αὐτὴν τόσον πιστὸς φίλος ἐν τόσῳ δεινῇ δυστυχίᾳ.

Ἄλλ' αἱ ζηλότυποι ὑπόνοιαι τοῦ Ὁρατίου τὴν εἶχον προειδοποιήσει περὶ τῆς δυσκολίας, ἧτις ἐνυπῆρχεν εἰς ἐξακολούθησιν τῆς θλιβερᾶς ταύτης συνδιαλέξεως.

Ὅθεν δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπισύρῃ νέας στενοχωρίας ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου, ζητοῦσα μυστικῶς συνδιάλεξιν μετ' αὐτοῦ, ἐνόσφ ὁ Ὁράτιος ἔμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Τὸ μόνον λοιπὸν, ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχε ἀποφασίσει.

Διαθεθεμένη νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τὸν Ἰούλιον τὴν ἀφήγησιν τοῦ σφάλματός της ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς, ἀπεφάσισε νὰ προσθέσῃ ἐν ταύτῃ καὶ ὁδηγίας τινάς, ὑποδεικνυούσας εἰς αὐτὸν τὴν πορείαν, ἣν ἤθελε ὅπως ἴδῃ αὐτὸν ἀκολουθοῦντα.

Αἱ ὁδηγίαι αὗται περιελάμβανον τὴν πρὸς τὴν Λαίδη Ζάνετ καὶ τὸν Ὁράτιον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ κοινοποίησιν τῆς ἐπιστολῆς.

Εἰς τὸ μεταξὺ, τηροῦσα τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀληθῆ Μέρσην Μερρίκ, ἤθελεν ἀναμείνει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον τὴν ἀπόφασιν, ἣν θὰ ἠδύκουν νὰ ἐξενέγκωσι περὶ αὐτῆς.

Δὲν ἤθελε νὰ καταχρασθῆ τῆς προστασίας τοῦ Ἰουλίου, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπεθύμει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς συνεπειάς, αἵτινες ἔμελλον νὰ προκύψωσι μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην ὁμολογίαν.

Ἡ ἀπόφασιν αὕτη ἐνετυπώθη ἐν τῷ πνεύματί της ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Ὁράτιος ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ, τῇ εἶχε τόσον αὐστηρῶς ζητήσει τὸν λόγον τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐξηγήσεώς της.

Καὶ ἐκ τῆς ὀδύνης, ἣν αἱ σκέψεις αὗται τῇ ἐποίουν, προήχθη εἰς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἀναμείνῃ προσωπικῶς τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόφασιν των εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ πρὸς τὸν Ἰούλιον ἐπιστολή της θὰ ὠμίλει δι' αὐτὴν εἰς τὸ ἕτερον.

— Ἄς συντρίψωσι τὴν καρδίαν μου ἐὰν θέλωσιν! ἐσκέφθη κατὰ τὴν ταπεινωσιν τῆς πικρᾶς ταύτης στιγμῆς. Ἄχ! εἶμαι ἀξία νὰ πάθω.

Ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ δωματίου διὰ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν, ὅπως γράψῃ.

Κατόπιν ἐπειράθη νὰ περισυλλέξῃ καὶ τακτοποιήσῃ τὰς ιδέας της, ὅπως προβῆ εἰς τὸ ἔργον.... τὸ τρομερὸν ἔργον!... Ματαίᾳ προσπάθειᾳ.

Οἱ ἐγκύψαντες εἰς τὴν τέχνην τοῦ γρά-

φειν, αὐτοὶ μόνον γνωρίζουσι καὶ δύνανται νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ἀπειρον ἀπόστασιν, ἧτις χωρίζει τὴν σύλληψιν τῆς ιδέας ἀπὸ τῆς συντάξεως, καὶ τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεως, γεγραμμῆς ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ.

Αἱ τρομεραὶ συγκινήσεις, ἃς εἶχε δοκιμάσει ἡ Μέρση ἀπὸ τινων ὥρων, τὴν εἶχον καταστήσει τελείως ἀνίκανον τῆς δυσκόλου ταύτης καὶ λεπτῆς ἐργασίας τοῦ νὰ συναρμολογήσῃ τὰ γεγονότα τῆς διηγήσεώς της κατὰ τὴν ταξίν καὶ ἀναλογίαν ἧτις προσῆκεν εἰς ἕκαστον τούτων.

Δεκάκις ἐπειράθη ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν της καὶ δεκάκις ἐσταμάτησε, μὴ δυναμένη νὰ περισυναγάγῃ εἰς εἰρμόν τινα τὰς ἐν ὑψίστῃ συγχίσει διατελούσας σκέψεις της.

Καὶ ἀπηλίπισθη ἀπὸ τοῦ ματαίου τούτου ἀγῶνος.

Ἡσθάνετο ἀδυναμίαν θανάσιμον καὶ φοβερὸν βάρος ἐπὶ τῆς καρδίας της...

Ἐν τούτοις ὅμως ἐκέκτετο ἀρετὸν σθένος ψυχῆς, ὅπως μεμψθῆ ἑαυτὴν ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ της ταύτῃ.

Ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ μὴ ἠδύνατο νὰ σκέπτηται, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ διατυπώσῃ τὰς ιδέας της.

Ἐπάλασε κατὰ φασμάτων, ὡσεὶ μὴ ἤρκει εἰς αὐτὴν καὶ μόνῃ ἡ πραγματικότης.

Κατὰ τοῦ φάσματος τοῦ παρελθόντος καὶ κατὰ τοῦ φάσματος τοῦ μέλλοντος.

Ἄχ!... Αὐτὸ τὸ μέλλον!

Ἐν τούτῳ δὲν ὑπῆρχον ἐν τούτοις οὔτε σύγχισις οὔτε ἐπιπολαί. Πᾶν ὅ,τι ἀπ' αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ, συνίστατο εἰς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄσυλον... ἐὰν ἡ Προϊσταμένη ἤθελε νὰ τὴν δεχθῆ ἐκ νέου.

Ὁ Ἰούλιος Γκραῦ δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε βεβαίως εἰς τὸ μέλλον. Ἡ μεγάλη αὕτη καρδία, τόσον γενναιοφρόνως ὑπὲρ αὐτῆς συγκινηθεῖσα, θὰ τὴν ὑπεστήριζε καὶ θὰ τὴν συνεκράτει πρὸ τοῦ βαράθρου.

Ἄλλὰ τί θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ἀπεδέχετο ἀβασανίστως πᾶσαν τὴν συμπάθειαν, ἣν ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ τῇ προσφέρῃ;

Ἡ συκοφαντία θὰ προσέβαλλεν ὡς κέντρον τὴν καλλονὴν του, καὶ τὴν καλλονὴν της, τὴν νεότητά της καὶ τὴν νεότητά του καὶ θὰ ἐκηλίδου διὰ τοῦ ἀτιμοτέρου στιγμάτος τὴν τόσον ἀγνὴν ἀρτιφύα φιλιάν των.

Ὁ δὲ Ἰούλιος θὰ ἐβλάπτετο βεβαίως ἐκ τούτου, διότι θὰ διεκυβεύετο ἡ φήμη του, ἡ δὲ ὑπόληψις ἐνὸς νέου κληρικοῦ δέον νὰ μένῃ ἀκηλίδωτος.

Δὲν ὄφειλε λοιπὸν αὕτη νὰ τῇ παράσχη ἀνεκτιμῆτως ὀδυνηρὰν ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης της;

Τὸ ὕστατον χαῖρε, ὅπερ ὄφειλε ν' ἀποτείνῃ πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Λαίδης Ζάνετ, δὲν ὄφειλε νὰ τὸ ἀποτείνῃ καὶ πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκραῦ;

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ γράψῃ εἰς τὴν Προϊσταμένην της καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ ἀμέσως ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τὴν ἐδέχετο αὐθις εἰς τὸ Ἄσυλον.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἑπταετηρίαν ἀγγελλίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἑκάστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ κατὰ τὰ ἔτη 1877 καὶ 1888 ὑπὸ Σπ. Π. Μαρίνου, καθηγητοῦ. (Ἐκδίδεται δωρεάν τοῦ Πετριδεῖου κληροδοτήματος).— Ἐν Κερκύρα, τύπ. « Ἀθηνᾶς », 1889.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἑλληνικαὶ Σημελαὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερου, μεταφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

« Ἀλυσιτὰ Βασιλόπουαι » μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μεταφρασίς ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Σπρέτ [τόμοι τρεῖς]..... Δρ. 5.50 [6]

« Ἡ Ναξία Μαρϊάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1.30 (1,50)

« Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν,..... Δρ. 1.70 (2)

« Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

« Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββα » μυθ. Δρ. 150 (160)

« Τυχεῖον Σουμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

« Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)

« Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἀνυμφος μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

« Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμῆθ. Δρ. 3,25 (3,75)

« Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρας », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

« Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)

« Ἑλληνική » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Παρδελ..... Δρ. 5 (5,30)

« Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης », μυθιστορία Π. Ζακὸν..... Δρ. 2,50 (2,70)

« Ὁ Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponsou de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).

« Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σῦη..... Δραχ. 3 (3,20)

« Τὰ χάγια μας », κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιῶ..... λ. 70 (80)

« Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία Η. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

« Τὸ Τριακοσιδράχμον » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

« Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι » λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Δραχ. 60 [70]